

Libet

Job. f. quisq̄ potest q̄tum potest veracē pferre ser-
monem: sermo ille erit sapiētie: ac p̄ h̄. **Uer-**
bum caro factū qd̄ est xp̄us iesus: ⁊ sapiētie
thesauros habet ⁊ scientie. **Nam** scribēs apo-
stolus ad collossenses: **Golo** em̄ vos scire in-
quit q̄tū certamen habeā p̄ vob̄: ⁊ p̄ his q̄ s̄
laodicie ⁊ quicūq̄ non viderunt faciē meam
in carne: vt cōsulentur corda eor̄: copulati in
caritate ⁊ in omnibus diuitijs plenitudinis in-
tellectu ad cognoscendū mysteriū dei: qd̄ ē
xp̄us iesus in quo sunt oēs thesauri sapiētie
⁊ scientie dei absconditi. **Quatenus** nouerat
ap̄tus thesauros istos: q̄tum eor̄ penetraue-
rat ⁊ in eis ad q̄nta puenerat. quis potest nos-
se: **Ego** tñ scōm id qd̄ scriptum est. **Unicuiq̄**
aut̄ nostrū dat̄ manifestatio sp̄s ad vtilitatē
1. Cor. 12 alij quidē datur p̄ sp̄m sermo sapiētie: alij ser-
mo scientie scōm eundē sp̄itū: si ita inter se
distant hec duo vt sapiētia diuinis: scientia hu-
manis attributa sit rebus: vtrūq̄ agnosco in
Job. f. xp̄o ⁊ mecū oēs eius fideles. **Et** cū lego: v̄bz
caro factū est ⁊ habitauit in nobis: in verbo ī
telligo verbū dei filiū in carne agnosco verū
filiū hoīs filiū: ⁊ vtrūq̄ simul in vna p̄sona dei
⁊ hominis ineffabili gratie largitate piūctus.
Id̄: propter qd̄ sequit̄ ⁊ dicit̄. **Et** vidimus gl̄am
eius: gl̄am quasi vnigeniti a patre plenū gra-
tie ⁊ veritatis. **Si** gr̄am referamus ad scienti-
am: veritatē ad sapiētiā: puto nos ab illa du-
rum istar̄ rerū distinctione quā pmendauim-
us nō abhorre. **In** rebus em̄ p̄ temp̄ or-
tis: illa summa gratia est q̄ hō in vnitae p̄so-
ne piūctus est deo: in rebus vero eternis sum-
ma veritas recte tribuit̄ dei v̄bo. **De** vero idē
ip̄e vnigenitus a patre plenus gr̄e ⁊ veritat̄: id
actū est vt idē ip̄e sit in rebus p̄ nobis: tem-
poraliter gestis cui p̄ eandē fidē mūdatur vt
eum stabiliter p̄templemur in rebus eternis.
Ro. 1. f. **I**lli aut̄ p̄cipui gentiū philosophi qui inuisibi-
lia dei p̄ ea que facta sunt intellecta p̄spicere
potuerūt: tñ q̄ sine mediatore. i. sine homine
xp̄o philosophati sunt: quē nec venturū p̄phe-
tis: nec venisse ap̄lis crediderūt. veritatē de-
tinuerūt (sicut de illis dictū est in iniquitate.
Hō potuerūt em̄ in his rerū infimis constitu-
ti: nisi querere aliqua media p̄ que ad illa q̄ ī-
tellexerūt sublimia puenirēt: atq̄ ita in dece-
ptores demones inciderūt p̄ quos factum ē:
Ibidem. vt immutarēt gl̄am in corruptibilis deum sil-
tudinem imaginis corruptibilis hoīs ⁊ volu-
crum ⁊ quadrupedū ⁊ serpentū. **In** talibus
em̄ formis etiā idola instituerūt siue coluerūt.
Scientia ergo nostra xp̄us est: sapia q̄ nostra
idem xp̄us est. **Sp̄e** nobis fidem de rebus t̄pa-

libus inserit: ip̄e de sempiternis exhibet veri-
tatem: p̄ ip̄m p̄gimus ad ip̄m: tendim̄ p̄ scien-
tiam ad sapiētiā: ab vno tamen eodemq̄ **Colo. 2.**
xp̄o nō recedem̄ in quo sunt omnes thesau-
ri sapiētie ⁊ scientie absconditi. **Sed** nūc de
scientia loquimur: post de sapiētia q̄tum ip̄e
donauerit locuturi. **Nec** ista duo sic accipia-
mus quasi nō licet dicere: vel istam sapiētiā
que in rebus humanis est: vel illam sc̄iaz que
in diuinis: loquendi em̄ latiore cōsuetudine:
vtrāq̄ sapiētia: vtrāq̄ scientia dici p̄t. **Nul-**
lo mō tamen scriptū esset apud ap̄lm. **Alij** da-
tur sermo sapiētie: alij sermo scientie: nisi et
1. Cor. 12 p̄prie singulis noibus hec singula vocarētur
de quor̄ distinctione nunc agimus.

Neminem posse sine fide ad veram beatis-
tudinem p̄uenire: **Capitulū. XX**

Nam itaq̄ videamus quid sermo iste
i p̄lixus effecerit qd̄ collegerit quo p̄-
uenerit. **Beatos** esse se velle omniū
hoīm est: nec tamen omniū est fides: qua cor-
mūdante ad beatitudinem p̄uenit. **Ita** sit vt
p̄ istam quā non omnes volūt ad illam tendē-
dum sit quā nemo possit esse qui nolit. **Beos**
esse se velle omnes in corde suo vidēt: tanta-
q̄ est in hac re nature hūane p̄spiratio: vt nō
fallatur hō qui hoc ex animo suo de aīo conij-
cit alieno. **Deniq̄** omnes id velle nos noui-
mus. **Multi** vero imortales se esse posse de-
sperāt: cū id qd̄ oēs volūt: id est beatos nullū
aliter possit. volunt tñ etiā imortales esse: si
possent: sed nō credēdo qd̄ possint: non ita vi-
uent vt possint. **Necessaria** ē ergo fides vt be-
atitudinē cōsequamur: oibus humane natu-
re bonis. i. ⁊ animi ⁊ corp̄is. **Hanc** aut̄ fides in
xp̄o esse diffinitā: qui carne resurrexit a mor-
tuis: non moriturus viterius: nec nisi p̄ illum
quēq̄ liberari a diaboli dñatu p̄ remissionem
peccatorū. **In** cuius diaboli p̄tibus necesse est
miseram esse vitam: eandemq̄ p̄petuā: que
mors est potius dicēda q̄ vita: eadez fides ha-
bet. **De** qua ⁊ in hoc libro sicut potui p̄ sp̄cio
t̄pis disputauī: cum iam ⁊ in quarto libro hui-
opis multa de hac re dixerim: sed ibi p̄pter a-
liud hic p̄pter aliud. **Vbi** sc̄z vt ostenderem:
cur et quomodo xp̄us in plenitudine tempo-
ris a patre sit missus: p̄pter eos qui dicunt eū
qui misit: ⁊ eum qui missus est equales natu-
ra esse non posse. **Hic** autem ad distinguen-
dam actiuam scientiam a cōtemplatiua sapi-
entia: placuit quippe velut gradatim ascēden-
tibus in vtrāq̄ requirere apud interiorē ho-
minem quandam sui cuiusq̄ generis trinita-
tem: sicut prius apud exteriorē quesuim̄.

Colo. 2.

1. Cor. 12

2. Cor. 3.
Act. 15.

Ro. 6.

Gal. 4

1. Cor. 13

vt ad illam trinitatem que deus est: p nostro modulo: si tamen vel hoc possumus saltez in enigmate et per speculum contuendam exercitatio: in his inferioribus rebus mente veniamus. Huius igitur verba fidei quisquis i solis vocibus memorie comendauerit nesciens quid significant: sicut solent qui grece nesciunt greca verba tenere memoriter: vel latina similiter: vel cuiusque alterius lingue qui eius ignari sunt. Nonne habent quandam in suo animo trinitatem: quia et in memoria sunt illi verborum soni: etiam qui inde non cogitat in de formatur acies recordationis eius quando de his cogitat: et voluntas recordantis atque cogitantis utriusque coniungit. Nullo modo tamen dixerimus istum cum hoc agit secundum trinitatem interioris hominis agere: sed potius exterioris: quia id solum meminit et quando vult: quantum vult intuetur: quod ad sensum corporis pertinet qui vocatur auditus: nec aliud quam corporaliu reru: id est sonorum: tali cogitatione imagines versat. Si autem quod verba illa significat teneat et recolat: iam quidem aliquid interioris hominis agit: sed non dum dicendus vel purandus est vivere secundum interioris hominis trinitatem: si ea non diligat que ibi predicantur: precipiuntur: permittuntur. Potest enim etiam ad hoc tenere atque cogitare vt falsa esse existimans: conetur etiam redarguere. Voluntas ergo illa que ibi coniungit ea que memoria tenebantur et ea que in acie cogitationis impressa sunt: implet quidem aliquam trinitatem: cum ipsa sit trinitas: sed non secundum eam vivitur: quoniam illa que cogitantur velut falsa non placeant. Cum autem vera esse credantur: et que ibi diligenda sunt diliguntur: iam secundum trinitatem interioris hominis vivitur. Secundum hoc enim vivit quisque quod diligit. Quomodo autem diliguntur que nesciuntur: sed tamen credunt. Nam questio ista tractata est in superioribus libris: et inuentum neminem diligere quod penitus ignorat: ex his autem que nota sunt diligi: quando diligi dicuntur ignota. Nunc librum istum ita claudimus: vt admonemus quod iustus ex fide vivit: que fides per dilectionem operatur: ita vt virtutes que ipse quibus prudenter: fortiter: temperanter iustusque vivit: omnes ad eandem referantur fides. Non enim aliter poterunt vere esse virtutes que tamen in hac vita non valent nisi vt aliquando non sit hic necessaria qualiumcumque remissio peccatorum: que non fit nisi per eum qui sanguine suo vicit principem peccatorum. Ex hac fide et talis vita quecumque notiones sunt in animo fidelis hominis: cum memoria continentur: et re

cordatione inspiciuntur et voluntati placeant reddunt quandam sui generis trinitatem. Quia imago dei de qua in eius adiutorio post loquimur: nondum in ipsa est: quod tunc melius apparebit cum demonstratum fuerit: vbi sit quod in futuro volumine lector expectet.

Explicit liber tertiusdecimus.

Incipiunt capitula libri quartidecimi.

- i. Que sit hominis vera sapientia
ii. De fide que licet ad eterna pducatur: temporalis tamen est: et cum ad eternitatem ventum fuerit cessatura.
iii. Quid illud sit animi: in quo dei imago perpetua est: et eterne spiritus trinitatis.
iiii. Quia natura anime etiam deformis et misere: nec vitam nec dei imaginez possit amittere.
v. An etiam puulorum mentes nosse se possint.
vi. Quia mens hominis sine cogitatione sibi meret conspicua esse non possit.
vii. Quia aliud sit aliquid non nosse: aliud non inde cogitare.
viii. De principali mentis: in quo intuitus est summe imago trinitatis.
ix. An virtutes quibus ad eternitatem tenditur desinant: cum ad eterna pduxerit.
x. De cognoscibilibus temporalibus quorum alia cognitionem nostram perveniunt: alia non pcedunt.
xi. An semp memoria preteritarum rerum sit: an vero etiam presentium.
xii. Qua facultate mens rationalis obtineat: vt in eode dei imago resplendeat.
xiii. De reminiscencia in deum: cuius semp capax est mentis natura.
xiv. Quia etiam pura mens nec memoria sui caret: nec cogitatione: nec amore.
xv. De mutabilitate mentis humane que fit vt sicut misera facta est ex beata: ita beata possit esse ex misera.
xvi. De reformatione mentis ad imaginez dei et quod modis spiritus appellato diuisis assignetur naturis.
xvii. Quid sit inter regenerationem baptismi et renouationem que perficitur de die in diem in agnitionem dei.
xviii. Possit etiam hominum corpore imagine dei accipi secundum quod christi caro factum est: cuius in mortalitati omnes sancti reformabuntur.
xix. Qua sui parte homo ad imaginez et similitudinem dei factus sit ad quam proficere deo renouatur.

1ba. 2.
Gal. 5.